

Helsingborg, 080112

Bästa IKEA

Ni har gjort mycket för det svenska folket. Ni inspirerar och motiverar många av oss. Ni tänker ett steg längre, ni bryr er och ni har en förmåga att verkställa idéer. Nu har ni dock gjort mig besviken. Låt mig berätta varför.

Året var 2005, jag befann mig utanför kassorna på IKEA i Helsingborg (Våla). Jag var hungrig och bestämde mig för att köpa tre korvar. Eftersom jag idag hade de ekonomiska resurserna, slog jag även till på en femkronors-läsk.

Jag fick mina korvar. De såg väldigt goda ut. Nu skulle jag bara transportera dem bort till ketchup- och senapsstationen för att slutföra tillredningen av maten. Nu var det inte så lätt som man kan tro. Min ena hand var upptagen med att bära läsk, och i den resterande handen (vänster hand) skulle jag nu lyckas balansera tre korvar utan att tappa dem på golvet. Jag koncentrerade mig och använde all min psykiska och fysiska styrka till att hålla korvarna från sin största fiende, det smutsiga laminatgolvet.

Det gick... nästan hela vägen, men precis framme så glider den ena korven, som jag klämt fast mellan min tumme och mitt lillfinger, ur mitt grepp. Tiden stannar, för att långsamt röra sig framåt igen. Min korv var död. De andra korvarna i min hand tittade besviket på mig och jag kände mig som en dålig människa i två sekunder. Två långa sekunder som skulle visa sig leda till den bästa idé jag någonsin fått.

I eufori gav jag bort mina korvar till killen i rullstol som säljer Bingolotter och sprang fram till tjejen i korvkassan.

– Hej! Jag har världens idé. Tänk om ni hade haft små brickor eller lådor att ge ut till alla som köper mer än en korv. Då skulle man lättare kunna bära sina korvar till ketchup- och senapsstationen utan att tappa korven. Det skulle också vara mycket lättare att applicera dessa tillbehör på korvarna utan att behöva lägga ner korvarna på ett smutsigt bord. Tjejen, jag gissar att hon var mellan 20 och 25 år, tittade på mig och höjde lite på ögonbrynet och utbrast utan nämnvärd entusiasm.

– Du har för mycket fritid va?

Jag svarade att det hade jag minsann inte alls och att min idé skulle förbättra den upplevda servicenivån i alla IKEA-korvkiosker som den infördes i. Tjejen suckade uppgivet och började expediera mannen bakom mig i kön, som hunnit bildas under tiden som jag förklarade min idé.

Nu är inte min historia slut här utan fortsättning följer ungefär två år senare. Närmare bestämt i december 2007 då jag återigen befinner mig på varuhuset utanför Helsingborg. Besviken över att återigen känt mig lurad efter att ha besökt er fyndavdelning tänker jag pigga upp mig med en liten glass i er korvkiosk.

När jag står där i kön börjar mina tankar vandra, jag tänker på episoden som utspelade sig på samma plats för över två år sedan. Jag blir inte ledsen, men jag tänker att om någon bara lyssnade på och förstod mig, skulle de verkligen inse att min idé är genialisk.

Mannen framför mig beställer fyra korvar och en läsk. Jag skrattar lite inombords åt det faktum att det är fysiskt omöjligt att transportera hans beställning till ketchupen utan att gå två gånger. Kvinnan som bemannar kassan idag ser sympatisk ut. Hon tar vänligt emot mannens order och greppar sedan ett varmt korvbröd, öppnar korvlådan och lägger korven i sin morgonrock av vetemjöl. Sedan händer det som är orsaken till detta brev.

Kvinnan tar fram en rektangulär kartongbricka, precis som den jag föreslog IKEA två år tidigare. Denna bricka placerar hon korv efter korv efter korv på. Faktumet är nu ställt bortom alla tvivel. Den idé som bespottades och hånades två år tidigare är nu kopierad och massproducerad. Detta utan att ge dess upphovsman någon form av belöning eller erkännande.

Jag är besviken IKEA. Även om jag tror att detta övertramp på min uppfinningsriktighet antagligen beror på en enskild anställds fula taktik, att stjäla min idé och själv ta åt sig äran för den, är det ändå ert ansvar att ha en personalpolicy som ej uppmuntrar sådant. Ni måste också starkt ta avstånd till det som skett och självklart göra rätt för er.

Jag emotser ert svar.

Med vänliga hälsningar

Dan Nilsson